

Nr 434.

Av herr **Dickson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 212, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

Skattepropositionen, nr 212, ger, synes det, klart besked i ett betydelsefullt avsende: Finansministern — och därmed regeringen i dess helhet — visar i densamma sin insikt om att genomsnittsmedborgaren anser det tilltalande med sänkta skatter. Sänkta skatter ge medborgarna mer pengar i handen att användas efter deras eget gottfinnande och i enlighet med vars och ens individuella smak. Det är så de flesta människor vilja ha det.

Alla politiska partier beflita sig nu också om att sprida glädje bland folket — och vinna dess bevägenhet — genom variationer på skattesänkningstemat. Troligen kommer riksdagsbeslutet att lyda på sänkta skatter, åtminstone för flertalet medborgare. Dessa skola hädanefter få fler kronor att spendera. Kronor med större eller mindre köpkraft, helst större.

Dagens utan varje jämförelse betydelsefullaste företeelse, politiskt-ekonomiskt sett, är inflationsfaran. Kronans köpkraft förtvinar mer och mer, förtroendet för penningvärdet är minskat, och medborgarna dra sig för att spara medel, beträffande vilka det kan befaras, att de snart nog bli värdelösa. Säkert vill det drastiska åtgärder till för att förhindra en katastrof. Det gives exempel på hur det går, om man löper linan ut.

Felet är att för mycket pengar är i omlopp i förhållande till tillgänglig varumängd. Varje åtgärd, som sätter mer pengar i omlopp, ökar inflationens tempo. Tyvärr också en skattesänkning liknande den föreslagna. Jag kan därför icke utan vidare ge min röst åt en sådan.

Som ett tecken på god vilja och som en uppmuntran till de — som någon författare formulerat det — under skatter neddignande människorna att hårda ut bör likafullt en nedsättning av skattesatserna ske; därvid måste dock tillses att skadeverkningarna elimineras, och detta kan ske genom att samma belopp som hittills *provisoriskt* uttages av de stackars skattebetalarna, men att mellanskillnaden, d. v. s. det belopp med vilket skatten skulle sänkas, av statsverket innehållas på särskilt konto och där göres räntebärande för att i sinom tid jämte ränta — som kunde tagas till frikostigt — utbetalas till vederbörande den dag inflationen avbrutits och läget stabiliserats.

Den sålunda tänkta åtgärden kan icke få någon avgörande verkan. Förvisso kan den icke heller bli populär och röstsamlade. Dock skulle den, som en del-

åtgärd bland kanske många andra lika obehagliga men nödvändiga sådana, bidra till farans avvärijande. *Man måste hålla för ögonen det faktum, att allt ekonomiskt planerande, varje annars så glädjande höjning av löner, pensioner, bidrag, understöd eller anslag äro fåfänga och meningslösa pappersåtgärder, därest penningens värde icke ligger säkert.* — Det är för sent att nu stämma i bäcken; vi äro redan ett gott stycke nedåt ån, och allt bredare blir denna. Det måste handlas och handlas snabbt, om försvaret skall hinna sättas in, innan bredden är för stor och läget hopplöst.

I anslutning till dessa reflexioner får jag föreslå,

att riksdagen, därest en skattesänkning nu beslutas, måtte finna välbetänkt att på smakligaste sätt binda den därigenom frigjorda köpkraften, exempelvis på sätt här ovan antytts.

Stockholm den 9 maj 1947.

James I. A. Dickson.